

Октавий почиталъ много Цицерона, искалъ отъ него съвѣтъ, пишелъ му тако-речи всякой день и го наричалъ свой отецъ. Старець тъ се чудилъ на негово то поведение, и, съ закрилство то на Цицерона, сенатъ тъ турилъ Октавия въ числото на войводители, што били проведени срешта Антония.

Въ врѣме то на тая война Октавий свалилъ отъ себе си маска та, и влѣзълъ съ Антония въ прѣговори. Съ тѣхъ се съединило едно трето забѣлѣжително лице Лепидъ, и направили помежду си Вторий триумвиратъ. Тогава сенатъ тъ останалъ безъ войска, и триумвири ти зели да се распоредатъ въ държава та както си штѣтъ. При това тии зели да гонять и да наказоватъ врагове ти на Цѣсаря и свои ти така бесчовѣчно, каквото бидо на врѣме то на Мария и Сула. Въ брой тъ на тѣхни ти жрѣтви загиналъ и прочутий Цицеронъ. Той, като други ти голѣмци, и боляре, които бѣгали да се избавять, искалъ да прѣмине въ Македония; нъ по пѣтъ тъ до море то го застигнали пратѣни ти убийци. Глава та му искалъ Антоний и най-много жена му лоша та Фулвия. Кога ѝ занесли побѣлѣла та глава, Фулвия съ голѣма радость бола мрѣтвий езикъ съ игла за ония думи, съ които той я гонилъ на животъ.

Между това колкото души останали отъ партия та на народоправление то се събрали въ Македония около Брута и Касия, които заповѣдали источни ти области и били приготвили голѣма войнишка сила. Триумвири ти имъ надвили при македонский градецъ Филипи. Брутъ и Касий не штѣли да живѣять безъ народоправление, та сами се проболи съ мечове ти си (42 год.). Побѣдители ти раздѣлили помежду си римски ти области: Октавий добилъ западъ, Лепидъ Африка, Антоний источни ти области. Нъ миръ и любовь помежду имъ траялъ малко врѣме. Октавий отнелъ отъ Лепида область та му, и му далъ пѣтя отъ триумвири ти. Слѣдъ това дошълъ редъ и на Антония.